

καλεί αυτήν ως διατυπούσαν τὰς παραλογωτέρας τῶν αξιώσεων καὶ γινομένην τυφλὸν ὄργανον τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Πᾶς ὅμως ἀληθὴς Ἕλληνας βεβαίως δὲν θὰ δυνήθῃ νὰ συγκρατήσῃ ἐπὶ ταῖς εἰδήσεσι ταύταις τὴν κλασικὴν ἐκείνην πατροπαράδοτον ἀναφώνησιν:

— Βρὲ τοὺς κουτόφραγκοὺς! Πῶς τοὺς γελοῦμε!

Φαντάζομαι δὲ τί νέον ἄρθρον περὶ «Διπλωματικῶν Ἀποκαλύψεων» θὰ γράψῃ ὁ Χρόνος τοῦ κ. Δούνη! «Ἡ Ῥωσία βλέπουσα τὴν διὰ τῶν ἀγγλικῶν φύλλων ἐκδηλουμένην πρὸς ἡμᾶς δυσμένειαν τῆς Μεγάλης Βρετανίας θὰ προσπαθήσῃ βεβαίως νὰ μᾶς προσεταιρισθῇ καὶ θὰ ζητήσῃ νὰ μᾶς χρησιμοποιήσῃ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς διαθήκης τοῦ Μεγάλου Πέτρου. Τοῦτ' αὐτὸ ὅμως θέλομεν ἐπιτύχει καὶ παρὰ τῆς Ἀγγλίας, ἥτις θὰ θελήσῃ ἀναμφιβόλως νὰ ἐπιωφεληθῇ κολακεύουσα ἡμᾶς, ἀφοῦ παρατηρήσῃ τὴν πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἐχθρικωτάτην γλῶσσαν τῶν Ῥωσικῶν φύλλων», κτλ.

Οὕτω δὲ θὰ κατορθώσωμεν ν' ἀπολαύσωμεν ἐν βραχυτάτῳ τὰς ἡδονὰς τῆς γενικῆς πρὸς ἡμᾶς δυσπιστίας, ὄργανα ἐν τῇ μεγάλῃ εὐρωπαϊκῇ συναυλίᾳ ὅτε μὲν τοῦ ἑνός, ὅτε δὲ τοῦ ἄλλου, αἰολικαὶ φόρμιγγες δονοῦμεν εἰς οἰουδήποτε ἀνέμου τὴν φορὰν, ἀξιοὶ ἀπόγονοι τῶν μισθοφόρων τῶν βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων, τῶν σήμερον μὲν δουλευόντων αὐταῖς, αὔριον δ' αὐτομολούντων εἰς τὸ ἀντίθετον στρατόπεδον.

Τίς οἶδε δὲ καὶ ὅποια ἄλλα νέα ἐκπλήξεις μᾶς ἐπιφυλάσσονται ἀφοῦ ἀπαξ ἐπανήλθομεν εἰς τὰς παλαιὰς ἐκείνας πολιτικὰς τῆς ἐπὶ Ὀθωνος ἐποχῆς παραδόσεις τῶν Ναπαιῶν, τῶν Μοσχομαγκιτῶν καὶ τῶν Μπαρλαίων, ὅπερ ἀναμφιβόλως δὲν εἶνε μικρὸν κέρδος μετὰ πεντηκονταετῆ ἐλεύθερον βίον!

Ἄλλ' ἐμὲ εἰς τὸ ἐξῆς διακηρύττω ὅτι ἐν μόνον πρᾶγμα πλέον θὰ δυνήθῃ νὰ μὲ ἐκπλήξῃ: Ἄν ἀναγνώσω κανένα πρῶτ' εἰς τὰς ἐφημερίδας κανενὸς ἡμισφαιρίου ὅτι οἱ κυβερνῆταιί μας, οἰοιδήποτε καὶ ἂν ᾖσιν, ἀπεφάσισαν νὰ γείνωσιν ὄργανα..... τῆς Ἑλλάδος.

Κόθαρνο!

ΠΑΙΓΝΙΟΧΑΡΤΩΝ ΣΥΝΔΙΑΛΕΞΙΣ

Παρερριμμένα εἰς μίαν γωνίαν, ξεθωριασμένα ἐκ τῆς προστριβῆς, συντεθλασμένα, ἠκρωτηριασμένα μερικὰ παιγνιόχαρτα, ἀπομεινάρια οἰκτρὰ δέσμης καινουργοῦς ἀγορασθείσης τὴν προτεραίαν καὶ διασπασθείσης ἐλεεινῶς κατὰ τὸν πυρετὸν τοῦ χαρτοπαιγνίου, τὴν πρωίαν τῆς ἐπαύριον τοῦ νέου ἔτους συνωμίλου ἀνακοινοῦντα πρὸς ἀλληλα τὰς ἐκ τῆς προτεραίας ἐντυπώσεις των.

— Πάει κι' αὐτὸς ὁ Ἄϊ-Βασίλης! εἶπε μελαγχολικῶς εἰς ἄσσοις κούπα μονόφθαλμος προσβλέπων βλοσυρῶς ὡς κύκλωψ μὲ τὸν μόνον κόκκινον ὀφθαλμὸν του.

— Ἄϊς-Βασίλης κακορρίζικος! εἶπεν εἰς φάντες σπαθί, οὐ ὁ πρασινοκόκκινος χιτῶν ἦτο διεσχισμένος, ἔλειπε δὲ καὶ ἐν μέρος ἀπὸ τὴν καστανήν κόμην του.

— Ποιὸς σ' ἔκανε σὲ τέτοιο γάλι, κακομοίρη; τὸν ἠρώτησεν εὐσπλάγχχνως μία ξανθὴ δάμα.

— Ἐνας κλητῆρας, κακὸ χρόνον νᾶχη! ἀπήντησεν ὁ φάντες. Εἶχε πᾶρει μποναμά ἀπὸ τοὺς χασάπιδες καὶ τοὺς μπακάλιδες τῆς γειτονίας καὶ ἦλθε νὰ τὸν παίξῃ εἰς ἐμέ. Τὸν ἐπαιξε κ' ἔχασε καὶ τότε θυμωμένος μ' ἐκαταξέσχισε χωρὶς

νὰ ἐνθυμηθῇ ὁ ἄθλιος ὅτι εἶχαμε καὶ μία μικρὴ συγγένεια μετὰξὺ μας.

— Συγγένεια μὲ τὸν κλητῆρα; ἠρώτησεν ἀπορῶν ἐν πυκνὸν ὀλόμαυρον δέκα μπαστοῦνι.

— Βέβαια! προτοῦ νὰ γείνη κλητῆρας ἐχρημάτισε κάπνο... φάντες!

Τὰ παιγνιόχαρτα ἀνεκάγχασαν ἐπὶ τῇ ἀστείότητι ταύτῃ τοῦ συναδέλφου των.

— Ἐμέ, εἶπε τὸ τρία κούπα, μ' ἐτυράννησεν ὅλη τὴν νύκτα ἕνας πρῶην τμηματάρχης τὸ ὄνομά μου τῷ ἐφαίνετο καλὸς οἰωνὸς ἐπειδὴ τῷ ὑπενθύμιζε τὸ κόμμα του. Ὅταν εἶδεν ὅμως ὅτι οὔτε εἰς τὰ χαρτιά δὲν ἔκαμνε δουλειὰ τὸ κόμμα του, ἐφουρκίσθη καὶ μὲ συνέστρεψε καὶ μ' ἐδάγκωσε...

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ! κάμε μου τὴ χάρι πῆγαινε πάρα πέρα! εἶπεν ἐν παρακείμενον δύο· αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶνε λυσσασμένοι καὶ ξεύρω ἐγώ!... ἴσως καὶ σὺ νὰ λυσσάζης.

— Ἐμένα πάλιν, εἶπε τὸ ἐννέα, μ' ἐπίασε ἕνας βουλευτῆς συμπολιτευόμενος. Τὸν ἤκουσα νὰ λέγῃ: Μὲ τοὺς ἐννέα του ὁ Δηλιγιάννης ἐγεινεν ἐκεῖνος ποῦ ἐγεινεν αὐτὸς ὁ ποῦντος ἔχει τύχη! Ἀλλά, ἔφυγε ζεματισμένος, τὴν ὥρα ποῦ ἐπεφταν τὰ κανόνια.

— Κανόνια ἐφέτος θὰ πέσουν πάρα πολλά, μοῦ φαίνεται, εἶπε τὸ πέντε. Εἶδα κάτι ἀξιωματικούς, κάτι ὑπαλλήλους νὰ παίζουν ἀπληπισμένα καὶ νὰ ριψοκινδυνεύουν ποσὰ μεγαλειότερα ἀπὸ τὰς δυνάμεις των.

— Ἐφέτος ἦτο φτώχεια πολλή, εἶπε γενειάτης τις καὶ μακροπλόκαμος ρήγας ἔχων ἀποτεθειμένον τὸ στέμμα του ἐπὶ τοῦ καρρῶ ὡς νὰ εἶχε κουρασθῇ νὰ τὸ φέρῃ ἐπὶ κεφαλῆς. Μὲ εἶχε πᾶρει στὴν τσέπη του ἕνας παλαιὸς μουστερῆς καὶ ἐγυρίσαμε λέσχαις καὶ καφενεῖα· παντοῦ ἄκουσα παράπονα, γκρίνα, κατάραις. Συνειθισμένος εἰς ταῖς λίραις καὶ τὰ χαρτονομίσματα ἐθύμωσα ὅταν εἶδα νὰ πουντάρουν ἐπάνω μου δεκάραις καὶ ἦλθα τρίτος κ' ἐγὼ δὲν ἤξεύρω πόσαις φοραῖς!...

— Μεγάλη ἡ καρρῶσόνη σου! εἶπεν ὁ λογοπαίκτης φάντες.

— Ἄ, ἐξηκολούθησεν ὁ ρήγας ἀφοῦ προσέβλεψε λοξῶς τὸν διακόψαντα, πᾶν οἱ καιροὶ ἐκεῖνοι ποῦ ἐκυλοῦσαν ἄφθονα ἐπάνω μας τὰ ναπολεόνια! Τὸ ἐλληνικὸ χουσαφι ἔφυγε ὅλο εἰς τὴν Εὐρώπη, ἔγεινε κανόνια, ὅπλα, στολαί, ναρκωθῶλα, διότι τώρα οἱ Ἕλληνες εἶνε ἀποφασισμένοι νὰ παίζουν τὸ μεγάλο παιγνίδι.

— Μὰ θὰ τὸ παίζουν ἢ ἀπλῶς ἔτσι παίζουν; ἠρώτησεν ὁ ἀδιόρθωτος φάντες.

Ὁ ρήγας ἔλαβεν ἦθος αὐθεντικὸν καὶ ἠτοιμάσθη ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ σκουπιδιάρης ἐλθὼν διέκοψε τὴν συνδιάλεξιν καὶ παραλαβὼν τὰ παιγνιόχαρτὰ ἔρριψεν αὐτὰ εἰς τὸ κάρρον.

Ἄϊς

